

LBRIS

We know
books

Hayden Dorf

ŞAMANUL DIN JEJU

roman

Hayden Dorf
Șamanul din Jeju
Bistrița, Editura Charmides, 2023
ISBN: 978-606-752-298-3

Copertă: Radu Feldiorean

Editura Charmides
str. Mihai Eminescu 13, ap. 31
420041, Bistrița, România

ISBN: 978-606-752-298-3

Cuprins:

În volumele anterioare

*(Scrisori din Regatul Pustnic și
Jurnalul colonelului Pak)* 7

Partea întâi

Arestarea 15

Partea a doua

Din nou, despre scrisori 67

Partea a treia

Procesul 113

Partea a patra

Ultima scrisoare 187

Partea a cincea

Penitența 235

Partea a șasea

Podul cu izvoare colorate 317

În volumele anterioare:

1. *Scrisori din Regatul Pustnic*

Ella Madison, reporter la *USA Today*, cel mai citit ziar din Statele Unite, sosește în India, la Jaipur. Acasă la un indian care susține că a fost prizonier în Coreea de Nord, va înregistra povestea uluitoare a lui Alex Robinson, un tânăr american participant la o conferință internațională în Coreea de Sud. Acesta vizitează zona demilitarizată (DMZ) dintre cele două state coreene. În timp ce se află într-una dintre cazarmele situate exact pe linia de demarcație, au loc două explozii în urma cărora el împreună cu indianul și cu un sergent al armatei sud-coreene sunt dați dispăruți. Oficialii din Coreea de Sud înțeleg repede că tinerii au fost răpiți și încep negocierile pentru eliberarea lor. La Kaesong, oraș nord-coreean situat chiar lângă graniță, aceștia, răniți, sunt îngrijiți de tânăra absolventă de medicină Kim Hyo-Ri. Prizonierilor li se permite să trimită scrisori, pentru a confirma că sunt în viață și că negocierile au, astfel, obiect. Totul se întâmplă sub coordonarea maiorului Pak, cel care îndeplinește ordinele venite din capitală, de la sora liderului suprem. Ea urmărește să obțină, în schimbul prizonierilor, o participare privilegiată a Coreei de Nord la Jocurile Olimpice de Iarnă din Coreea de Sud, 2018.

Înainte de a muri, sergentul sud-coreean Lee Min-Ho, rănit grav, îi cere lui Alex Robinson, căruia îi salvase viața în exploziile din zona demilitarizată, acoperindu-l cu trupul său, să continue el șirul scrisorilor către logodnica sergentului.

Dictează și un testament pe care Alex Robinson îi promite că îl va îndeplini, deși nu știe ce conține. Testamentul și scrisorile sunt scrise de Kim Hyo-Ri, tânăra doctoriță care are zilnic grijă de ei. Cele cinci scrisori, foarte romantice (Alex Robinson e poet), o bulversează complet pe Jin-A, logodnica sergentului decedat și, în aceeași măsură, pe Hyo-Ri, cea care le scrie și care înțelege astfel că Alex este pe cale de a se îndrăgosti de ea. Scrisorile sunt publicate în ziare de mare circulație în Coreea de Sud, așa cum au cerut nord-coreenii, care inserează în scrisori și texte prin care își fac propagandă, în perspectiva olimpiadei. Singurul care își dă seama imediat că scrisorile îi aparțin lui Alex este tatăl său, Anthony, sosit la Seoul cu certitudinea că poate fi de ajutor în operațiunile de eliberare.

Povestea de dragoste dintre Alex și Hyo-Ri crește în intensitate cu fiecare scrisoare, chiar și după mutarea lor, pentru o mai bună supraveghere, la Pyongyang, capitala nord-coreeană. Șefa cabinetului doi, o femeie frumoasă și foarte puternică datorită relației apropiate cu sora liderului suprem, este îndrăgostită de maiorul Pak, pe care îl și seduce, cu toate că acesta se îndrăgostește, și el, de tânăra Kim Hyo-Ri. Maiorului i se cere să se căsătorească cu Hyo-Ri, iar el este încântat să îi propună acesteia mariajul. În acest timp, Alex Robinson îi dictează lui Hyo-Ri ultima scrisoare pentru Jin-A, cea mai înflăcărată. La un moment dat, se oprește și o sărută pasional pe nord-coreeancă, fără ca vreunul dintre ei să țină cont de cei din jur și de consecințele gestului lor. Însă, chiar în ziua următoare, americanul este eliberat, negocierile fiind încheiate și este predat unei delegații militare sud-coreene. La plecare, i se înmânează testamentul sergentului decedat care i-a salvat viața. I se cere să o caute pe logodnica acestuia, pe Kwan Jin-A, cu care va fi obligat să stea 100 de zile la Seoul,

timp în care sergentul sperase că se va naște o relație între ei și se vor căsători. Alex onorează această ultimă dorință, se mută chiar la Jin-A, dar gândul îi este numai la Hyo-Ri. Suferă, în tăcere, în fiecare zi. Jin-A, foarte frumoasă, de o eleganță desăvârșită, este acum îndrăgostită de el. Este specialistă în spionaj cibernetic și lucrează pentru serviciile de informații militare sud-coreene. Misiunea ei la olimpiadă îi înghite aproape tot timpul.

Într-o seară, întorcându-se foarte târziu, înghețată de frig, din satul olimpic, vine pe întuneric în camera lui Alex și se strecoară în pat. Se ghemuiește lângă el și, plângând în hohote, reușește să articuleze, la un moment dat: *DMZ, Alex*. Este formula cu care el obișnuia să o salute pe Hyo-Ri, plecând de la o vorbă a bunicului acesteia (Dumnezeu face minuni zilnic). Alex înțelege că în pat nu se află Jin-A, ci iubita lui din Coreea de Nord. În zori, citește scrisoarea adusă de ea, în care este explicată participarea ei la olimpiadă ca medic al echipei nord-coreene și face trimitere la o a doua scrisoare, cea a lui Jin-A. Alex află, astfel, că logodnica sergentului are o boală incurabilă și i-au rămas doar câteva luni de trăit. Profitând de atribuțiile de serviciu, aceasta a contactat-o pe Hyo-Ri și a pus la cale un plan pentru evadarea nord-coreencei din complexul olimpic. S-au întâlnit într-un grup sanitar, și-au schimbat hainele și fiecare a plecat în locul celeilalte. În epilog, o știre publicată de ziarele din Seoul despre un comandant al armatei nord-coreene care a dezertat și s-a predat autorităților din sud, le dă fiori lui Hyo-Ri și lui Alex.

La finalul poveștii, Ella Madison, reporterul ziarului american, își dă seama că tânărul cu care înregistrează povestea la Jaipur și care se prezenta Vijay Kumar este chiar Alex Robinson. Acesta îi mai spune că, înainte de a pleca din

Coreea de Nord, Hyo-Ri a sustras jurnalul maiorului Pak, devenit între timp colonel, dar nu acceptă să îi dezvăluie conținutul jurnalului. O asigură doar că este uluitor.

2. Jurnalul colonelului Pak

În toiul unei demonstrații ample, cu mii de participanți, doi tineri, ținându-se de mâini, străbat cu dificultate Piața Gwanghwamun, încercând să se strecoare până la intrarea în clădirea ambasadei americane din Seoul. În discuția cu David Kerin, șeful Biroului pentru Securitate Regională, li se confirmă identitatea ofițerului nord-coreean evadat, nimeni altul decât proapătul colonel Pak Seong-Ho. Convinși că acesta a venit să îi caute, Alex și Hyo-Ri sunt înspăimântați. Îi cer lui Kerin protecție și un pașaport american pentru Hyo-Ri, în schimbul unor informații valoroase găsite în jurnalul colonelului. Oficialul american devine foarte interesat și îi asigură că atât colonelul nord-coreean cât și celălalt bărbat care l-a însoțit în evadare pe Marea Galbenă sunt închiși la sediul Serviciului Național de Informații, condus de generalul Choi și nu reprezintă o amenințare pentru ei.

Mai liniștiți, Alex și Hyo-Ri petrec o zi relaxată la Palatul Gyeongbokgung, deși în apropiere manifestanții continuă să ceară vehement expulzarea colonelului Pak în Coreea de Nord. David Kerin îi cere lui Alex o dovadă că informațiile privind arsenalul nuclear nord-coreean există și sunt veridice, în timp ce oficialii de la Pyongyang, prin Dong Min-Ah, șefa Cabinetului 2, solicită repatrierea urgentă a colonelului, sub amenințarea unor teste balistice nucleare. Ca să demonstreze

că jurnalul este, într-adevăr, al colonelului Pak, Alex îi cere lui David Kerin să obțină o întâlnire cu prizonierul nord-coreean. În timpul acesteia, Hyo-Ri află că părinții ei naturali au murit când ea avea doar câteva luni și că înafara bunicului ei, doar două persoane mai cunoșteau adevărul: generalul Pak, care nu îi va spune niciodată ce s-a întâmplat și Takata Himari. Aceasta din urmă era cunoscută în Coreea de Nord drept Ko Song-Hui, se născuse la Osaka și fusese mama liderului nord-coreean.

Pentru a dezlega mai ușor misterul morții părinților lui Hyo-Ri, generalul Choi cere ajutorul unui colaborator din Osaka, Kudo Abe, absolvent al Academiei Naționale de Apărare, specializat în criptologie. Kudo o cunoaște, astfel, pe Nara Yamazaki. Mama ei, de origine coreeană, purtase o corespondență întinsă pe mai mulți ani, parțial criptată, cu una dintre surorile Takatei Himari, ajunsă la Kaesong, în casa unui general nord-coreean.

În jurnalul colonelului, Alex și Hyo-Ri găsesc anumite indicii despre *Casa Visurilor*, un loc enigmatic unde Dong Min-Ah îi aduna în mod regulat pe cei mai influenți oameni din capitala nord-coreeană, oferindu-le droguri și plăceri carnale, în dorința de a-i controla. Conform spuselor lui Pak, acolo se afla și Kwan Jin-A, cea care ajunsese în Coreea de Nord în locul lui Hyo-Ri. Într-o zi, Alex este anunțat de David Kerin că nord-coreeanul care a evadat împreună cu colonelul Pak a scăpat de sub supravegherea autorităților și este în libertate. Crezându-se amenințat, Alex îi propune lui Hyo-Ri o vacanță la Paris, pe urmele Takatei Himari, care urmase acolo unele tratamente medicale. În chiar ziua plecării, tânăra Hyo-Ri descoperă în cotorul jurnalului un obiect minuscul, un microcip, cu care se înțeapă, din neatenție. După câteva zile

de un romantism total în orașul iubirii, Hyo-Ri se prezintă la spitalul Georges Pompidou, unde se tratase și mama liderului nord-coreean și sub pretextul unor investigații detaliate, încearcă să obțină informații despre aceasta. Însă, analizele sângelui ei arată un nivel scăzut al reticulocitelor și, după alte examene de specialitate, Alex este informat că iubita lui a fost otrăvită. El decide să nu-i spună încă nimic lui Hyo-Ri. Ea mai rămâne câteva zile în spital, pentru stabilirea provenienței otrăvii și a tratamentului necesar. În acest timp, nord-coreenii își intensifică presiunile pentru predarea colonelului Pak. La Osaka, Nara Yamazaki și Kudo Abe devin foarte apropiați. Ei descifrează scrisorile și obțin informații prețioase despre părinții lui Hyo-Ri.

Imediat după întoarcerea de la Paris, Hyo-Ri începe să aibă simptome ale anemiei aplastice, boală declanșată de otrava produsă în laboratoarele nord-coreene și plasată pe microcip. Alex se vede nevoit să îi spună totul și să o interneze la Samsung Medical Center din Seoul. Aici Hyo-Ri este izolată într-o cameră vitrată și în scurt timp devine evident că șansele ei de supraviețuire depind de identificarea unui donator compatibil de măduvă osoasă. Din același jurnal, Alex află despre iminența unui complot în capitala nord-coreeană, pus în scenă de Dong Min-Ah, în care aceasta încercase să-l atragă de partea ei și pe colonelul Pak.

Pentru otrava care a provocat anemia aplastică există o substanță-antidot, pe care Alex o găsește în cotorul jurnalului, unde fusese ascuns microcipul, dar efectele acesteia sunt limitate în timp, după trei zile devenind inutilă administrarea ei. Pentru Hyo-Ri este tardivă descoperirea antidotului, însă David Kerin îi cere lui Alex Robinson să-l ofere soției unui star al cinematografilei indiene, aflat în vizită la Seoul și care, la

rândul ei, fusese infectată de nord-coreeanul evadat o dată cu Pak. După lungi ezitări, Alex decide să ofere flaconul, salvând viața femeii și primind, drept răsplată, actele unei proprietăți situate pe dealurile din apropierea Jaipurului. Însă, la doar câteva zile după gestul său generos, Pak îi spune că antidotul trebuie administrat oricum, chiar dacă boala a fost declanșată, altfel otrava rămâne în corp și anihilează eficiența oricărei scheme de tratament, inclusiv a unui transplant de măduvă osoasă. Disperat că avusese antidotul și a ales să îl dea altcuiva, Alex obține, în cele din urmă, cel de-al doilea flacon salvator, găsit în hainele dezertorului care o otrăvit-o pe femeia din India.

Pe baza scrisorilor descifrate la Osaka de Kudo Abe și Nara Yamazaki, Alex înțelege că tatăl natural al lui Hyo-Ri a avut o relație de iubire cu mama lui Pak Seong-Ho, care este, astfel, fratele ei și ar putea fi donatorul perfect pentru transplant. Dar informația vine foarte târziu, colonelul aflându-se deja în zona demilitarizată, unde urma să fie predat conaționalilor săi. Cu ajutorul lui Kudo, sosit la Seoul, Alex îl convinge pe generalul Choi să amâne predarea colonelului cu o oră, timp în care doctorul ce o tratează pe Hyo-Ri ajunge cu elicopterul spitalului la graniță și prelevează de la colonel celulele stem necesare transplantului.

În final, bucuria celor aflați în vizită la Hyo-Ri la Samsung Medical Center este completată de o reacție de uimire generală când Kwan Jin-A, eliberată din Coreea de Nord la schimb cu colonelul Pak, apare la spital și se aruncă în brațele lui Alex.

Capitolul 1

Finalul întâlnirii de la Samsung Medical Center i-a bulversat pe cei adunați în fața camerei vitrate care, de săptămâni bune deja, o găzduia pe Kim Hyo-Ri. Uimirea lor era atât de mare încât reușea să mute, cumva, într-un plan secund bucuria reușitei transplantului care creștea șansele de vindecare ale nord-coreencei. Dezvăluirea legăturii de sânge dintre ea și colonelul Pak Seong-Ho, dar și apartenența lui la familia conducătoare erau de domeniul neverosimilului și, dintre cei prezenți, doar generalul Choi și David Kerin rămăseseră oarecum impasibili. Anthony și Olivia, ca și Kudo Abe și Nara Yamazaki, păreau a se afla în fața unui scenariu imposibil de anticipat. La rândul ei, Hyo-Ri făcuse față cu destulă dificultate aceluia aflux intens de emoții, situat la limita, oricum diminuată mult, a suportabilității ei.

Însă când Jin-A, sosită împreună cu generalul Choi, se aruncă în brațele lui Alex, Hyo-Ri se schimbă la față brusc, de parcă ar fi văzut un strigoi. Rămase câteva clipe nemișcată, incapabilă să-și revină. În cele din urmă, se abandonează, copleșită, unui plâns sufocant, care făcea necesară intervenția imediată a profesorului Min și a celor două asistente. Una dintre ele coborî cu rezeziune storurile și izolă încăperea de privirile stupefiate ale micului grup încremenit în fața pereților de sticlă.

Pentru Alex, episodul nu mai avea accente dramatice. În forme relativ asemănătoare, îl mai trăise de câteva ori, era ca

un *déja-vu*. Atunci fusese devastat în fața neputinței de a ajuta cumva pe Hyo-Ri. Acum, situația era total schimbată. Șirul de întâmplări providențiale din ultimele zile, care îngăduiseră transplantul, era suficient deja pentru a-i aduce speranța în suflet. Știa că șansele ei de a învinge anemia aplastică deveniseră mari și nu mai era speriat, deși o vedea încă o dată plângând în hohote. *E firesc. Se va elibera, desigur, e o bucurie uriașă, venită după săptămâni de tristețe și disperare. Va fi bine*, își spunea el. Dar mai era ceva care îi întregea starea de mulțumire profundă: întoarcerea lui Kwan Jin-A din Coreea de Nord. Încă în brațele lui, aceasta își ridică încet ochii, întâlnindu-i privirea.

Ca trezit dintr-un vis, Alex schiță un gest de retragere, dar simți că nu se îndepărtează deloc de fată. Jin-A îl fixa cu privirea, dar și cu mâinile încă îmbrățișate în jurul lui. Alex se uită, stingherit, spre părinții săi, retrași într-un colț. Anthony ridică ușor umerii, zâmbind, în timp ce Olivia clătina capul, aprobator. Câteva clipe rămaseră așa. Bucuria strălucea în ochii ei, iar el era fericit să o vadă din nou la Seoul și se hotărî să riște o glumă:

- Se pare că, totuși, cei care spun că este imposibil să ieși din Coreea de Nord habar nu au despre ce vorbesc. Doar aici suntem trei persoane care i-ar putea contrazice.

Jin-A nu îi răspunse. Privirea ei, nemișcată, deveni tot mai caldă, până când lacrimile începură să sclipească, inundându-i ochii și, apoi, toată fața. Alex o strânse cu putere la piept și îi șopti, rușinat:

- Te rog să ierți stângăcia mea. Dacă ai ști de câte mii de ori mi-am imaginat această scenă, în care suntem din nou față în față! Și iată că, deși am repetat la infinit, te-am întâmpinat cu o glumă nereușită, în loc să spun simplu și firesc: *Jin-A, îți*

mulțumesc! Îți sunt recunoscător și nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru noi. Sunt fericit peste măsură să te văd aici, din nou!

Pentru prima dată de când ajunsese acolo, Jin-A articulă câteva cuvinte, pe care el le descifra cu dificultate:

- Pentru ce îmi mulțumești, Alex?

Întrebarea îl descumpăni. Nu era pregătit pentru asta, niciunul dintre acele nesfârșite dialoguri imaginare cu ea nu decursese astfel. Reuși să îngâne:

- Pentru incredibila ta generozitate, pentru sacrificiul tău care a eliberat-o pe Hyo-Ri...

- Generozitate? Sacrificiu? Doamne! Cum poți vorbi astfel? Ce ți s-a spus ție despre ce s-a întâmplat în februarie la PyeongChang?

Răspunsul lui nu veni imediat. Era, efectiv, amuțit. Jin-A interpretează, probabil, în alt fel tăcerea, pentru că se desprinsese repede din brațele lui și îi spuse:

- Trebuie să îmi promiți, acum, că nu mai aduci niciodată în discuție aceste subiecte, nu voi avea disponibilitate pentru ele. Vreau să consider încheiat acel capitol al vieții mele și să merg, cu îngăduință și încredere, înainte.

Dar nici de această dată Alex nu răspunse nimic. Nu putea ieși din starea de șoc în care îl aruncaseră cuvintele ei. Generalul Choi observă momentul apăsător strecurat între cei doi și le sări în ajutor:

- Domnule Robinson, vă văd destul de reținut și asta contrastează puternic cu preocuparea aproape obsesivă pe care ați arătat-o până acum față de situația colegei mele.

Alex roși puțin și observă o sclipire scurtă în ochii fetei. Îi răspunse generalului, revenindu-și treptat:

- Sunt, încă, sub efectul uriașei surprize, domnule general, dar asta nu mă face mai puțin fericit să o văd aici pe Jin-A. În ceea ce vă privește, sunt convins că încă nu v-am mulțumit suficient, nici nu știu dacă o voi putea face vreodată. Dumneavoastră aveți cel mai mare merit în reușita acțiunii și salvarea iubitei mele.

Alex subliniase ultimele două cuvinte și avusese grijă să privească în ochii lui Jin-A, rostindu-le. Ea, însă, îi ocoli imediat privirea și se retrase câțiva pași. Anthony și Olivia se pregăteau să se apropie de ea și să-și exprime, la rândul lor, recunoștința, însă Alex îi alungă din priviri, apoi se adresă din nou generalului:

- Cum a decurs predarea colonelului? Sper că nu ați întâmpinat probleme mari din cauza întârzierii pe care eu am cauzat-o.

- Haideți să vă povestesc. Cât a trecut oare de la momentul când nord-coreenii v-au predat pe dumneavoastră și trupul neînsuflețit al sergentului Lee Min-Ho, obținând în schimb un pachet consistent de beneficii la Jocurile Olimpice de Iarnă de la PyeongChang?

- Aproape 7 luni.

- Iată că, destul de repede, ne-am aflat din nou față în față. De această dată, lucrurile păreau mai simple, aveam de făcut un schimb de prizonieri, ca atâtea altele în ultimii ani, fără alte complicații. Cu toate acestea, în partea nord-coreeană, tensiunea era semnificativ mai mare, iar semnele agitației se puteau citi relativ ușor. Noi am întârziat mai bine de două ore. Nord-coreenii nu și-au ascuns deloc nemulțumirea că, departe de a fi punctuali, noi am decalat în două rânduri ora stabilită. Am invocat un accident rutier în care ar fi fost implicată una dintre mașinile delegației sud-coreene, ce altceva să le fi spus?

O justificare pe care ei au considerat-o improbabilă și puerilă, nimic altceva decât o nouă tentativă de a-i sfida, o provocare. Kwan Jin-A, înconjurată de vreo șapte militari nord-coreeni înarmați, purta un fel de combinezon de camuflaj, alb cu verde, peste care am remarcat imediat o curea de imobilizare, petrecută în jurul corpului. Le-am strigat celor care o păzeau: *Desfaceți repede cureaua! Nu vedeți că e mai strânsă decât era necesar? Venele proeminente din zona gâtului și roșeața excesivă a feței arată că e aproape de asfixiere.* Răspunsul lor nu a întârziat și s-a dovedit la fel de ferm, chiar răstit: *Dacă ajungeați la timp, probabil ar fi suportat mai ușor hamul... De altfel, mi se pare că nici colonelul Pak nu arată cu mult mai bine. E adevărat că nu ne așteptam la altceva și, în definitiv, singurul lucru important este că l-ați adus. Haideți să încheiem cât mai repede toată povestea. Luați-vă spionul înapoi!* Replica, lipsită de orice urmă de amabilitate și evident prea tăioasă într-un dialog presupus diplomatic, m-a înfuriat foarte tare. Dar nord-coreenii dezlegaseră deja cureaua care strânsese excesiv zona toracică a prizonierei și știam că orice reacție nervoasă nu va avea alt efect decât o creștere inutilă a tensiunii. Am făcut semn militarilor care îl țineau pe colonelul Pak să avanseze. Au ajuns față în față cu nord-coreenii, în mâinile cărora Kwan Jin-A începuse să se zbată atât de energic încât pe unul dintre ei îl lovisе zdravăn cu cotul. Pe față acestuia a apărut imediat o dâră de sânge, pe care și-a șters-o cu furie. Apoi a ridicat fulgerător brațul drept pentru a o lovi, dar s-a oprit la fel de repede, speriat. În acel moment, toate armele noastre erau îndreptate spre el. O voce autoritară, din spatele lui, i-a strigat să rămână nemișcat. Și eu am ridicat imediat brațul, făcând semn oamenilor mei să lase armele jos.

Simțisem că situația pare așezată pe un butoi cu pulbere, gata oricând să explodeze.

- Parcă simt și eu, acum, toată tensiunea momentului, spuse Alex.

- Da, riscul declanșării unei confruntări a fost permanent. Apoi, aproape simultan, Jin-A și colonelul Pak, împinși în față, au ajuns unul lângă altul, cu umerii atingându-se ușor și cu tălpile pe linia de demarcație. S-au privit pentru o clipă. Colonelul era dominat de un sentiment de resemnare foarte vizibil, pe care nu putea sau nu mai dorea să îl ascundă. În ochii ei, însă, nu se putea citi nimic, erau inexpresivi, poate încă ușor ieșiți din orbite din cauza strânsorii de mai devreme. Abia când a pășit pe teritoriul patriei sale, Jin-A a izbucnit în lacrimi. Fără nicio reținere, eliberator. Cei doi soldați nord-coreeni care l-au preluat pe colonel au făcut câțiva pași înspre grupul însoțitor și se pregăteau să-i petreacă în jurul pieptului cureaua cu care o imobilizaseră și pe Jin-A. Însă nu a mai fost nevoie. Un ofițer înalt, cu ochelari, s-a apropiat de ei și, cu o repeziciune uimitoare, a înfipt în gâtul colonelului acul lung al unei seringi. Apoi s-a retras un pas, îndesând grăbit seringă în tocul pistolului. Pak a scos un icnet scurt, după care s-a prăbușit, fără cunoștință, în brațele celor doi soldați.

- Incredibil! exclamă Alex. Ce au făcut? L-au executat ori au folosit doar un tranchilizant?

- Nu vă pot răspunde la această întrebare, pentru că nu știu. I-am văzut doar îndepărtându-se, trăgând cu dificultate trupul lui inert, până l-au așezat într-o mașină.

- Și, cred, asta a fost ultima informație pe care o aveți cu privire la colonel...

- Din păcate, da. Și eu aș vrea să aflu ce i s-a întâmplat.

Alex îl privea cu surprindere pe șeful serviciului de informații. Discutaseră de mai multe ori, însă de fiecare dată acesta era sobru, aproape zgârcit la vorbă. Acum, povestise întâmplarea de la graniță cu însuflețire, plin de vervă.

- Domnule general, v-aș ruga să nu îi spuneți lui Hyo-Ri niciodată această poveste. Tocmai i s-a spus că are un frate și, chiar dacă, la un moment dat, a fost cel mai mare dușman al nostru, cred că ar fi tristă să afle despre execuția lui.

- Desigur, nu va fi o problemă.

- Vă mulțumesc, din nou, domnule general. Vă rămân recunoscător.